

Skryté příčiny krize století

anderweltonline.com/wirtschaft/wirtschaft-2013/die-verschwiegenen-ursachen-der-jahrhundertkrise

The logo for ANDERWELTONLINE.COM is displayed in a blue-bordered box. The word 'ANDERWELTONLINE' is in a bold, blue, sans-serif font, with the 'O' in 'ONLINE' being a large, blue circle. The '.COM' is in a smaller, black, sans-serif font.

Napsal Peter Haisenko v roce 2008 a platí více než kdy jindy

Finanční krize nebo systémová krize?

" Svět bude jiný "

Nejprve se tomu říkalo hypoteční krize, pak bytová krize a nyní finanční krize. Je na čase, aby tato krize dostala své skutečné jméno: Je to systémová krize – kterou lze velmi dobře analyzovat a učinit srozumitelnou pro každého.

Abychom však pochopili základní příčiny této krize a proč byla nevyhnutelná, musíme se podívat na historii peněz za poslední století s otevřenou myslí. Pak se také ukáže, že tato krize nemůže skončit, dokud nedojde k zásadním změnám ve světovém finančním systému. Svět se musí změnit, pokud jde o peníze – a není třeba se toho bát. Naopak: můžeme se těšit na spravedlivější světový řád.

Klíčový princip finanční teorie říká, že peníze jsou legalizovaným prostředkem směny, který má také sloužit jako uchovatel hodnoty. Tento princip zůstal nedotčen až do konce devatenáctého století. Peněžní ekonomika byla jednoduchá a jasná: hodnota peněz souvisela s hodnotou zlata a peněžní zásobu nebylo možné libovolně zvyšovat. Zlatá marka, americký dolar a libra šterlinků neznaly žádnou inflaci. Libra šterlinků si nejen držela svou hodnotu čtyři sta let, ale dokonce vzrostla o deset procent. Lidé si z naspořených peněz dokázali spolehlivě zajistit zabezpečení na stáří.

Británie začíná století inflace, když libra klesá

V roce 1900 byla britská ekonomika v poklesu, což vedlo k rostoucímu deficitu zahraničního obchodu Británie, který přesáhl 50 procent jejího objemu zahraničního obchodu. Takže Británie měla vážný problém. Bank of England tomu čelila prostým tiskem peněz na zaplacení dovozu. Jednalo se o čistý tisk peněz bez přidané hodnoty a muselo to způsobit, že britská libra poprvé zažije inflaci. Na začátku dvacátého století musela Bank of England opustit zlaté spojení s librou, protože bylo vydáno příliš mnoho bankovek. Existence Britského impéria byla v akutním ohrožení.

Prostřednictvím obratné diplomacie, která vedla k první světové válce a následné politické reorganizaci Evropy, byla Velká Británie schopna dočasně zachránit své impérium a libru. V roce 1923 se v Janově konala mezinárodní konference, která měla rozhodnout o reorganizaci světového finančního systému. Už tehdy se Velká Británie pokoušela zavést zlatý měnový standard s librou šterlinků jako rezervní měnou. Národy zúčastněné v té době však byly nezávislé a suverénní – rychle viděly, čeho by britský požadovaný systém dosáhl, a odmítly souhlasit. O dvacet let později to bylo jinak: Rok 1944 ovládla druhá světová válka a USA a Velká Británie ovládly svobodný svět. Takže tentokrát to bylo snadné

Konference, která se konala v Bretton Woods v New Hampshire/USA, se zúčastnilo 44 zemí, z nichž všechny byly více či méně závislé na USA nebo Velké Británii. Kromě toho byly zapojeny a oprávněny volit země, které v té době jako suverénní státy neexistovaly: například polská exilová vláda, která našla azyl v Londýně. V roce 1944 byl v Bretton Woods přijat zlatý měnový standard s americkým dolarem a britskou librou jako rezervními měnami. Tím byl položen základ současné finanční krize.

Zlatý měnový standard podporuje podvodné obchodování

Fatální rozdíl mezi čistým zlatým standardem a zlatým devizovým standardem se ukáže až při bližším zkoumání: U zlatého standardu musí být každá vydaná bankovka kryta odpovídajícím množstvím zlata. To znamená, že vlastnictví bankovky vás opravňuje k určitému množství zlata ve fyzické podobě. Cena zlata je pevná a neměnná ve vztahu k měně. Peníze mají reálnou souvislost, za kterou je odpovědná každá země, která dává bankovky do oběhu. Neexistuje žádná inflace.

Zlatý měnový standard je jiný: Zde musí být zlatem kryta pouze klíčová měna. Všechny ostatní měny mají fixní kurz vůči klíčové měně a souvisí tak se zlatem. Dokud lze předpokládat, že na tomto světě existují pouze slušní lidé, kteří jednají morálně bezúhonně, tento systém by mohl fungovat. Základním předpokladem funkčnosti tohoto systému je dlouhodobě vyrovnaná obchodní bilance všech zúčastněných zemí. A pokud země dováží více, než vyváží, tedy trpí deficitem zahraničního obchodu, pak musí dát poměrnou část svých peněz jiným zemím. Protože peněžní zásobu nelze libovolně navyšovat, tyto peníze nebudou vnitřně obíhat, což zpochybňuje fungování národního hospodářství.

Protože je jasné, že nemusí být vždy možné dosáhnout vyrovnané obchodní bilance, poskytuje brettonwoodský systém možnost vytváření rezerv na horší časy. Tyto rezervy jsou investovány v amerických dolarech – rezervní měně. A zde se okamžitě projeví zádrhel standardu zlaté měny: americké dolary, které končí jako rezervy u centrálních bank, pocházejí z peněžní zásoby v USA a neměly by tam být. To by ohrozilo vnitřní oběh peněz v USA. Aby se však přesně tomu zabránilo, Bretton Woods určil, že dolarové rezervy mimo USA jsou okamžitě zpětně převedeny do USA, aby si je bylo možné znovu půjčit na peněžním trhu v New Yorku - opět dokonale funkční systém. Ale jen do té doby, než se to zneužije.

Pro země s deficitem zahraničního obchodu tento systém zahrnuje i možnost půjčovat si peníze za úrok, aby byl zajištěn jejich vnitřní peněžní oběh. Dokud tedy budou všechny zúčastněné státy dbát na

dosažení vyrovnané obchodní bilance, zůstane tento systém funkční, aniž by bylo nutné zvyšovat celkové množství peněz v oběhu.

Bohužel existuje jedna výjimka: země, která vlastní rezervní měnu – USA. Pokud USA utrpí deficit zahraničního obchodu, dostanou své peníze okamžitě zpět. Podle Bretton Woods Accord budou dolarové rezervy centrálních bank okamžitě znovu převedeny do Spojených států. V roce 1944 byly USA bezpochyby zemí s nejsilnější ekonomickou silou a byly klasickou exportní zemí. A to se ještě nedalo předvídat, že se to změní. Na druhou stranu si tvůrci brettonwoodského systému dobře uvědomovali privilegia a příležitosti, které jejich systém nabízí zemím s rezervní měnou. A tak bylo také od začátku jasné, že USA nebudou mít od roku 1944 žádný důvod vytvářet kladnou obchodní bilanci, jak to udělal Jacques Rueff v roce 1959,

Může mít země se statusem rezervní měny deficit zahraničního obchodu?

Pokud si především USA – země s vedoucí měnou – vytvoří neustále rostoucí deficit zahraničního obchodu, bude to extrémně nebezpečné pro celý systém. Protože tato situace vytváří dva zásadní problémy: Za prvé, ty americké dolary, které jsou zpětně převedeny do USA centrálními bankami, se v rozvahách objevují dvakrát – jednou jako rezerva ve vyvážející zemi a podruhé ve vnitřní běžné rozvaze USA. To znamená, že celkové množství peněz v oběhu po celém světě se zvyšuje v souladu s deficitem zahraničního obchodu USA bez jakékoli přidané hodnoty. Podle klasických ekonomických pravidel to zase musí vyústit v inflaci, tedy devalvaci amerického dolaru. V systému pevných měnových kurzů to ale být nemohlo – a tak je to již vidět

Skutečný problém však nastává v USA: zpětně převedené americké dolary se musí vrátit zpět do vnitřního oběhu v USA. To ale není tak jednoduché, protože máme co do činění s penězi, kterým v USA neodpovídá žádná přidaná hodnota. Dokud byl schodek zahraničního obchodu USA zvládnutelný, mohl být tento problém vyřešen tím, že

průměrný americký pracovník dostával vyšší mzdu, než jaké by odpovídala jeho skutečná práce vytvářející přidanou hodnotu. Až do 60. let to bylo v jednociferném procentuálním rozsahu a bylo to možné, protože americká ekonomika byla v té době téměř uzavřeným, soběstačným systémem. Částky amerických dolarů však rostly

Peněžní systém ztrácí své základy

Brettonwoodský systém byl tak zbaven svého základu a celý systém měl být v tuto chvíli předefinován. Byl to zlatý měnový standard. Ale od té doby to byl jen měnový standard. To znamená, že od roku 1971 již americký dolar nemá žádnou skutečnou hodnotu, pouze ideální. První důsledek: systém pevných směnných kurzů již nemohl být zachován. Od té doby se obchoduje s devizami a banky mají obrovské zisky bez přidané hodnoty. Od té doby se cena zlata také mění. V Londýně se určuje denně.

Jinak si finanční svět překvapivě nevšiml této skutečně zemětřesné události. Americký dolar sice ztratil hodnotu, ale na jednu stranu příliš málo a na druhou stranu existence systému nebyla ani vzdáleně zpochybněna. Jedním z důvodů mohlo být to, že již v té době existovaly po celém světě velké majetky, které byly kotovány v amerických dolarech. Jejich majitelé měli moc zachovat hodnotu amerického dolaru a neměli zájem napadnout jejich vlastnictví. Tato situace se dodnes nezměnila – a tak je vynaloženo veškeré úsilí na zachování tohoto nevyhovujícího systému.

Od roku 1971 může FED, centrální banka Spojených států amerických, vydávat americké dolary v libovolné výši. Této příležitosti plně využívá. To vedlo k exponenciálně rostoucímu deficitu zahraničního obchodu USA. Systém nadměrných mezd v USA vedl podnikatele k tomu, že stále více přesouvali svou výrobu do zemí s nižšími mzdami v zahraničí, což také hnalo zahraniční obchodní bilanci USA do stále nových záporných rekordů. To vše však až do roku 1990 zůstávalo ve zvládnutelných, možná i

ovladatelných mezích. S pádem Sovětského svazu však byly všechny morální zábrany pro ziskově orientované vůdce západní ekonomiky odstraněny. Důkaz o nadřazenosti západního systému a o tom, že je pro svět tím lepším, již nebylo třeba poskytovat.

Globalizace požívá své vynáleze

Globalizace se nakonec pro Spojené státy stala osudnou, přestože z ní zpočátku těžily největší výhody. Protože otevřené, globalizované trhy zaplavily USA levnými produkty ze zemí s nízkými mzdami. V mnoha oblastech by američtí výrobci mohli přežít pouze tehdy, kdyby přesunuli vlastní výrobu do zahraničí. To následně způsobilo, že deficit zahraničního obchodu USA vzrostl natolik, že vnitřní důsledky pro USA již nebylo možné řešit předchozími prostředky. V posledních letech to bylo více než 750 miliard dolarů ročně. Celkové zahraniční závazky USA nyní přesahují 4 000 miliard dolarů. Při tak obrovské sumě je třeba předpokládat, že tento dluh nelze nikdy splatit.

spotřeba bez práce

Deficit zahraničního obchodu je abstraktní pojem. Pro jednotlivého občana to znamená následující: V zemi s deficitem zahraničního obchodu spotřebovávají občané této země zboží, pro které nepracovali. Na příkladu USA jsou čísla děsivá. Spojené státy v roce 2007 dovezly zboží za 750 miliard dolarů, za které daly pouze americké dolary. Takže kromě těch peněz neposkytli žádnou skutečnou protihodnotu, konkrétně takovou, která by pocházela z práce jejich občanů. To znamená, že v průměru každý dělník v USA spotřeboval za poslední rok zboží v celkové hodnotě 5 000 dolarů, aniž by vykonal jedinou práci.

Na druhé straně oceánu máme Německo s přebytkem zahraničního obchodu ve výši 120 miliard eur. Přebytek zahraničního obchodu znamená, že zboží bylo vyrobeno v zemi, které nebylo spotřebováno v tuzemsku. Zaměstnanec z této práce nakonec nic nedostal. V detailu

to znamená: V roce 2007 pracoval každý německý zaměstnanec v průměru za 3000 eur, které nevyužil. Tato práce by mohla být přerušena, aniž by došlo k domácímu nedostatku.

USA v zásadě nemají problém s peněžní zásobou ve své zemi kvůli deficitu zahraničního obchodu. Bretton Woodské smlouvy to zajišťují. Problém je ve vnitřním rozvodu. Musí to být navrženo tak, aby to nebylo příliš zřejmé pro zbytek světa. Znovu převáděné peníze musí občanům přinést newyorské banky, aby byly skutečně k dispozici pro oběh. V 90. letech stačilo drasticky zvýšit příjmy vyšší třídy. To stimulovalo sektor služeb a luxusní spotřebu a peníze přicházely mezi lidi. Brzy se však ukázalo, že to nebude trvat dlouho. Zejména proto, že služby neznamenaají skutečnou přidanou hodnotu a nejsou ani vhodným prostředkem ke zlepšení bilance zahraničního obchodu.

Protože věděli, co dělají

A tak přišel na řadu trik s nemovitostmi: Většina Američanů vlastní své vlastní domy, ale ty jsou obvykle silně zatíženy hypotékami. Nominální hodnota těchto nemovitostí byla navýšena a banky nabídly majitelům, že si půjčí své hypoteční limity až do nového – vyššího – limitu i nad rámec a peníze použijí pro svou spotřebu. Postup, který je podle německého práva téměř nemožný. Američané však byli až příliš ochotní následovat návrhy svých bank. Takže zpětně převedené americké dolary se vrátily zpět k americkému spotřebiteli, a tedy do oběhu, aniž by byla vykonána jakákoliv práce. To byl smysl a ve skutečnosti poskytlo USA překvapivě dobrá ekonomická čísla na řadu let. Bylo to však předvídatelné že ani v tomto postupu nelze pokračovat donekonečna – bublina musela prasknout. Stalo se to v roce 2007 a tehdy se tomu říkalo „hypoteční krize“.

Iniciátoři a bankéři samozřejmě věděli, co dělají. Proto, když se blížil konec, přenesli své špatné úvěry a tím i své riziko. Vytvářeli balíčky, tzv. deriváty, do kterých schovávali své špatné úvěry. Ratingové

agentury záměrně udělily těmto balíčkům špatné hodnocení, tedy dobré, a prodaly je zahraničním bankám. Ekonomové nakupujících bank ale také dobře věděli, že s těmito balíčky kupují časované bomby. A věděli, že nebude otázkou, jestli explodují, ale kdy. Na druhou stranu také věděli, že světový finanční systém se zhroutí již na podzim 2007, pokud svou akcí nepodpoří americké banky.

Zde pokračuje záměrné klamání občana: občanům bylo kousek po kousku sdělováno, jaká břemena budou muset nést, aby udrželi podvodný světový finanční systém. Dodnes nikdo veřejně nepřiznal skutečné příčiny této velké krize, i když každý, kdo toto téma studuje do hloubky, může vědět. Čísla jsou tak zřejmá: Obchodní deficit USA je asi 750 miliard dolarů. Podle obecných odhadů stála krize v roce 2007 světové občany asi 750 miliard USD. V roce 2008 USA podpořily své banky balíčkem pomoci v hodnotě 700 miliard amerických dolarů. Půjčuje si je z hrnce zpětně převedených amerických dolarů a předává je přímo občanům, aby se vnitřní oběh peněz v USA nezastavil. Už teď je jasné, že tato částka může jen překlenout další rok. Pak bude ještě těžší, ne-li nemožné, koupit si další rok milosti. „Zasvěcení“ to vědí. Ministr Steinbrück: „Svět bude jiný!“ Jen Francouzi, zejména prezident Sarkosy, alespoň zmínili slovo „Bretton Woods“.

Kreditní karta (ne)bytí – dalších 900 miliard už číhá

Způsob, jakým Američané zacházejí s kreditními kartami, se od Evropanů výrazně liší. V Evropě je zvykem každý měsíc splatit celý dluh společnosti vydávající kreditní kartu. V USA je to jinak: Průměrný Američan platí jen nezbytné minimum. To znamená, že zaplatí asi 10 procent svého dluhu a zbytek nechá jako úročenou půjčku. V průměru má každý Američan více než deset kreditních karet od různých společností. Každá z těchto kreditních karet mu zaručuje úvěrovou linku ve výši 1000 USD nebo více. V USA je běžné tento úvěrový limit vyčerpat. S pomocí kreditních karet je tedy možné, aby si průměrný Američan mohl užít půjčku ve výši 10 000 \$ nebo více, aniž by musel projít jakoukoli kontrolou kreditu. A v tom

je opět celá podstata. Tímto způsobem se do vnitřního oběhu USA vracejí peníze, pro které nebyla vykonána žádná práce. Podle obecně uznávaných odhadů činí dluh Američanů na kreditních kartách 900 miliard dolarů. To vychází na 6 000 dolarů na pracovníka a je jen malá vyhlídka na splacení tohoto dluhu v dohledné době. Navíc je jen otázkou času, kdy úroky z těchto dluhů převálcují občany a prasknou i tyto půjčky. Finanční kruhy již diskutují o způsobech, jak tento problém zmírnit. S ohledem na extrémně enormní částku 900 miliard amerických dolarů se však ukazuje, že neexistuje žádné řešení.

Další půjčky nezatíží budoucnost

Budoucí prezident USA Barack Obama o tomto problému ví. Již v listopadu 2008 oznámil, že svým bankám poskytne další balíček pomoci v hodnotě 900 miliard amerických dolarů. Může to udělat bez dalšího, protože všichni „zasvěcení“ jednají s vědomím, že tento dluh už nikdo nezaplatí, protože je jen otázkou času, kdy se stávající systém musí zhroutit. Pak budou muset být všechny dluhy a úvěry kompletně přehodnoceny. To zní na první pohled děsivě, ale stačí se podívat do nedávné historie, abyste viděli, že to nebude konec světa. V roce 1929, v době světové hospodářské krize, se přesně to stalo například v Německu: hyperinflace vzala všechna aktiva a dluhy uvedené v říšských markách

V tomto smyslu je třeba uznat, že pro Německo a zbytek světa může mít smysl pouze tehdy, pokud se pokusíme udržet ekonomiku v chodu pomocí půjček veřejného sektoru. Cílem doby musí být zachování co největšího počtu pracovních míst. Množství práce, které se nyní dělá, bude muset být vykonáno v budoucnosti, máme-li si zachovat prosperitu, kterou nyní máme. V současné situaci jde především o ochranu funkčních struktur před zničením kolabujícím finančním systémem. Normální ekonomická pravidla jsou již stejně pozastavena. Při hledání nových cest se tedy nesmí zoufale držet starých dogmat. Spíše se musí dělat všechno možné dosáhnout co nejhladšího přechodu na nový systém. Za tímto účelem lze jistě

přijmout opatření, která se mohou jevit jako nevhodná podle konvenčních pravidel: dluhy, které jsou nyní navíc nahromaděné, nás v budoucnu navíc nezatíží. V každém případě jsou ve srovnání s těmi, které již existují, spíše nevýznamné, ale mohou zabránit recesi ve skutečném zničení ekonomiky. Protože v případě USA je jasně rozpoznatelné, že současná opatření jsou pouze nouzovými programy, Evropané nesmí být méněcenní v záchraně své ekonomiky pomocí nouzových programů, aby byli schopni v budoucnu přežít. nebude pro nás v budoucnu další zátěž. V každém případě jsou ve srovnání s těmi, které již existují, spíše nevýznamné, ale mohou zabránit recesi ve skutečném zničení ekonomiky. Protože v případě USA je jasně rozpoznatelné, že současná opatření jsou pouze nouzovými programy, Evropané nesmí být méněcenní v záchraně své ekonomiky pomocí nouzových programů, aby byli schopni v budoucnu přežít. nebude pro nás v budoucnu další zátěž. V každém případě jsou ve srovnání s těmi, které již existují, spíše nevýznamné, ale mohou zabránit recesi ve skutečném zničení ekonomiky. Protože v případě USA je jasně rozpoznatelné, že současná opatření jsou pouze nouzovými programy, Evropané nesmí být méněcenní v záchraně své ekonomiky pomocí nouzových programů, aby byli schopni v budoucnu přežít.

USA – obr s nohama z hlíny

Pokud se brettonwoodský systém zhroutí, budou mít zejména USA vážný problém. Zbytek světa opravdu ne. USA pak již nebudou moci platit za své dovozy „Mickey Mouse money“, tedy fakticky bezcennými americkými dolary. Protože to svět už nebude akceptovat. Místo toho požadují hmatatelnou protihodnotu za svůj vývoz do USA. To USA nemají. USA budou vydány na milost a nemilost světu, pokud budou chtít nakupovat ropu nebo oblečení pro své občany. V USA se nevyrábí téměř žádné oblečení včetně bot. V USA se už dobrých třicet let nevyráběly jediné hodinky. Počítač "made in USA" je sestaven z dílů, které nepocházejí z USA. Trh s ropou v USA sestává z velké části z dovozu. Auta americké výroby

nejsou na světových trzích konkurenceschopná. Stručně řečeno: pokud americký dolar ztratí svůj status rezervní měny a ztratí se související privilegia pro USA, budoucnost „vedoucího světového národa“ vypadá jako černá tma. Nelze vyloučit, že tehdejší podsluhovaní a mrazení občané USA budou muset zažít podmínky podobné občanské válce.

Peněžní elita přijímá opatření

Ti, kteří skutečně ovládají bohatství světa, tedy mistři peněz, už nějakou dobu vědí, že kolaps jejich systému je nevyhnutelný. Proto sledují především dva cíle: Za prvé se snaží udržet status quo co nejdéle. Za druhé, zoufale hledají způsob, jak zachránit svůj majetek, tj. extrémní blaho na úkor ostatních, v době po velkém krachu. K tomu stále vymýšlejí nové finanční nástroje, s jejichž pomocí provádějí rozsáhlé přerozdělování vlastnictví ve svůj prospěch. Cílem je vlastnit majetek mimo Spojené státy, který bude poskytovat bezpečný výnos bez ohledu na to, jak vypadá světový ekonomický systém. Severoameričtí investoři proto již několik let ve velkém nakupují nemovitosti v Evropě a u nás zejména v Německu, zásob a veřejných služeb. Kupující tohoto zboží budou moci po kolapsu amerického dolaru z těchto aktiv získat pohodlný příjem. Je to opět pouze Francie, která se tomu snaží čelit. V říjnu 2008 prezident Sarkosy prohlásil, že chce zabránit výprodeji francouzských společností zahraničním investorům s pomocí státního investičního fondu.

Mickey Mouse peníze a skutečné zboží

V každém případě je pochybný proces, pokud je možné, aby investoři ze státu, který má deficit zahraničního obchodu, vyrazili na nákupy do zahraničí. Podle klasických pravidel ekonomie by to nemělo být možné, nebo v lepším případě jen ve velmi omezené míře. Ale počínaje 70. lety se množství virtuálních peněz v oběhu po celém světě exponenciálně zvyšovalo. Za tímto účelem vznikly nové a nevyzpytatelnější nástroje, s jejichž pomocí bylo možné utajit

skutečnost, že peníze, které nyní obíhají ve světě, třicetinasobně převyšují hodnotu všeho dostupného zboží. Tyto peníze vznikly z čisté tvorby peněz – jsou tedy ve skutečnosti čistě virtuální. A přesto si za tyto peníze můžete koupit skutečné předměty. A je to také možné manipulovat nebo maskovat stav ekonomik. To je přesně to, co se od počátku 90. let děje ve stále větším měřítku. I tento sofistikovaný podvodný systém však nyní dosáhl svých limitů. Ale stále funguje a stále se používá k nákupu nemovitosti za virtuální peníze - na špatné časy. Proto je vynaloženo veškeré úsilí, aby tento systém zůstal co nejdéle při životě.

Nejen v USA má mnoho lidí co ztratit. Také ve zbytku světa mají bankovní manažeři a forexoví dealéři nebývalé úrovně příjmů a privilegií. I oni by zahynuli, kdyby se systém zhroutil, a možná by si pak museli vydělávat na živobytí produktivní prací. Proto musíme vidět mezinárodní bankovní mafii spolupracující na podpoře systému, který byl vytvořen výhradně pro jejich osobní prospěch a pro prospěch USA. To také vysvětluje, proč lidé, kteří by to skutečně měli vědět, proti tomuto zločinnému systému hlasitě neprotestují. Neutrčí ani žádnou osobní ztrátu tím, že promrhají miliardy ze svých ústavů a miliardy daňových poplatníků. Nejsou to její peníze.

peníze a peněžní hodnotu

Jedno je každopádně jisté: Svět financí se musí a bude měnit! Máme se toho bát? Určitě ne! Svět může být jen lepší a spravedlivější – a všichni se budou mít lépe, až se vykořisťovatelský finanční systém ovládaný USA konečně zhroutí. Čím dříve, tím lépe! Abychom tomu porozuměli, je však třeba hodit přes palubu několik základních paradigmat: dobrých pět desetiletí bylo chápání peněz a vztah k nim lidí příliš vzdělaný. Musíte si najít cestu zpět k prostému poznání, že peníze mohou mít hodnotu pouze tehdy, když je někdo přijme a zároveň je ochoten pro ně pracovat – jinými slovy, jakmile budou mít skutečnou ekvivalentní hodnotu. Nemůžeš to jíst. A není to vůbec k ničemu, pokud se snažíte přežít sami v divočině. I kdyby všechny peníze na světě zmizely jedním šmahem, nezmizelo by nic jiného než

právě tyto peníze. Totéž platí pro ceny akcií: I když akcie ztratí polovinu své hodnoty, neznamená to, že továrny nebo stroje zmizí. V reálném světě se nic nemění! Měli byste si to uvědomit – pak se nemusíme bát finanční krize. Je však nutné, abychom se vrátili ke starým dobrým hodnotám, jmenovitě k duchu společenství a solidaritě. Měli byste si to uvědomit – pak se nemusíme bát finanční krize. Je však nutné, abychom se vrátili ke starým dobrým hodnotám, jmenovitě k duchu společenství a solidaritě. Měli byste si to uvědomit – pak se nemusíme bát finanční krize. Je však nutné, abychom se vrátili ke starým dobrým hodnotám, jmenovitě k duchu společenství a solidaritě.

není nedostatek

Abychom však vůbec pochopili, jak přehnaně vyvinutý je náš vztah k penězům, musíme vidět, že v západních industrializovaných zemích je vlastně čehokoli nedostatek. Vše, co byste mohli potřebovat, je v hojnosti. Pokud vznikne dojem, že některé vrstvy obyvatelstva trpí nedostatkem, pak se může jednat pouze o uměle vytvořený nedostatek. Ta vzniká, když finanční ekonomika odepře širokým vrstvám obyvatelstva přístup k dostatečnému množství peněz, nebo jim například pomocí uměle nafouknuté ceny ropy opět sebere těžce vydělané peníze. Pomocí tohoto nástroje lze doladit, kolik peněz mohou běžní občané utratit za nepodstatné zboží. Protože to je jasné: svoboda neexistuje nic jako nekupovat ropu. Není náhoda, že cena ropy na podzim 2008 drasticky klesla: občanům se má ulevit, aby měli k dispozici peníze na spotřebu, která může udržet ekonomiku v chodu.

Je třeba si uvědomit, že situace v roce 2008 není srovnatelná s rokem 1929, rokem světové hospodářské krize. Období kolem roku 1929 se vyznačovalo zásadním nedostatkem nabídky pro široké vrstvy obyvatelstva. Rok 2008 je spíše bojem o zvládnutí obecné hojnosti. Toto poznání pomáhá uvědomit si, že krize se nikdo nemusí bát. Protože jedna věc je jasná: výrobu zboží podléhajícího zkáze,

jako jsou potraviny, nelze jednoduše zastavit jen proto, že peněžní ekonomika klopýtla. Musí se také nějak distribuovat a spotřebovávat, ať se s penězi děje cokoli.

Zde jsme se dostali k bodu, který jasně ukazuje potřebu vrátit obecné povědomí lidí o penězích a jejich funkci zpět na jejich jednoduché a přirozené základy. Peníze jsou legalizovaný prostředek směny, který by měl sloužit i jako uchovatel hodnoty. Peníze nesmějí být prostředkem k výkonu moci, k němuž byly dlouho zneužívány. Peníze jako takové nemohou fungovat. Je třeba opustit nesmyslnou představu, že investice jsou závislé na penězích. Aby bylo možné investovat, je třeba pracovat. Toto musí být k dispozici. Vyžaduje to obrovský proces přehodnocování a přehodnocování. Rozsah těchto vysvětlení neumožňuje zabývat se tímto složitým procesem v jeho základní šíři, stejně jako vysvětlení v následujícím odstavci. Proto vás odkazuji na svou knihu *Bank Loupeže Globalized*, pro každého, kdo chce pochopit, co je špatného na běžných myšlenkových procesech o penězích a jejich použití.

pracovat jako cíl sám o sobě

Množství práce, které je v Německu vykonáno, je více než dostatečné k tomu, aby bylo občanům poskytnuto vše, co by mohli potřebovat. V souladu s tím Německo vytváří přebytek zahraničního obchodu ve výši 120 miliard eur ročně. To odpovídá zhruba 5 procentům hrubého národního produktu. Tato práce se v Německu nespotebovává. Stejně jako trvalý deficit zahraničního obchodu nemůže být zdravý, tak i přetrvávající přebytek zahraničního obchodu je z dlouhodobého hlediska škodlivý. Občané, kteří tuto nadměrnou práci vykonávají, jsou v konečném důsledku připraveni o spravedlivou mzdu za svou práci. Pracují, aniž by jim bylo dovoleno užívat si plné plody své práce.

Přesto se po dělnících už roky žádá, aby dělali stále větší práci. Prodlužuje se pracovní doba a snižují se sociální dávky. Německo musí zůstat konkurenceschopné, zní neustále opakovaný argument.

Říká se, že pracovní místa jsou ohrožena, pokud nebude možné vyrábět efektivněji z hlediska nákladů. To není průkazné. Dokud země dokáže generovat kladnou bilanci zahraničního obchodu, nemůže být výroba příliš drahá. A pokud jde o ztrátu zaměstnání, je třeba radikální přehodnocení. Když někdo dělá práci, která mu není dovoleno užívat si plodů, pak je tato práce prací sama o sobě. Tuto práci lze zastavit, aniž by tím vznikla skutečná ztráta – z ekonomického hlediska.

I kdyby se tedy export do USA kvůli současné krizi z velké části zhroutil, bude to činit méně než 5 procent objemu zahraničního obchodu. To nemůže vážně ohrozit ekonomiku. Úplně by stačilo zkrátit průměrnou týdenní pracovní dobu zhruba o hodinu, aby se vyrovnal výpadek tržeb. Toto snížení musí proběhnout s plnou náhradou mezd, protože na jedné straně musí být zachována domácí kupní síla a na druhé straně zdraží jednotlivé produkty o necelá 3 procenta. Nikdo nemůže tvrdit, že vynikající produkty z evropských zemí budou méně konkurenceschopné, pokud budou jen o 3 procenta dražší.

Je pravda, že tento výpočet je nevyhnutelně neúplný. Protože souvislosti a efekty jsou velmi složité a nelze je takto stručně představit komplexně. Zde by ale měla zaznít alespoň myšlenka, že propad exportu o pár procent v zemi s velkým přebytkem zahraničního obchodu nemusí znamenat ztrátu pracovních míst. Je však důležité se radikálně rozloučit s doktrínami absolutní maximalizace zisku, které propagují turbokapitalisté. Ty jsou každopádně nelidské – a nevhodné pro rozvoj společenské a obyvatelné společnosti. V podstatě jde o rozpoznání

Die USA werden am meisten verlieren – und bekommen Geschenke

Selbstverständlich wird es zu heftigen Turbulenzen kommen, bis eine Neuordnung des Weltfinanzsystems wirksam werden kann, aber zumindest wird es für eine gewisse Zeit gerechter zugehen in dieser

Welt. Bricht der US-Dollar zusammen, haben nur die USA ein wirklich ernsthaftes Problem. Zwar wird bei uns die Arbeitslosigkeit zunehmen, weil sich die USA keine Importe mehr leisten können. Aber tatsächlich ist das letztlich kein wirkliches Problem, weil wir sowieso für die Exporte in die USA nur wertlose US-Dollars bekommen haben und keinen echten Gegenwert. Diese Arbeit können wir einstellen, ohne einen Verlust zu erleiden.

Sobald der US-Dollar zusammenbricht, geschieht noch etwas anderes: Die Schulden der USA werden mit dem US-Dollar annulliert. Sie sind ja in US-Dollar notiert. Das bedeutet, dass der Rest der Welt alles, was sie den USA gegen US-Dollar geliefert haben, faktisch den USA zum Geschenk gemacht haben. Es wäre ohnehin naiv, anzunehmen, dass die USA, egal was passieren wird, jemals in der Lage sein werden, ihre Auslandsverbindlichkeiten mit realen Gütern zu begleichen. Diese Schulden wurden in dem Bewusstsein gemacht, dass sie niemals beglichen werden. Der Status quo ist also: Solange das aktuelle System Bestand hat, schenkt der Rest der Welt auch im Jahr 2008 den USA Güter im Wert von 750 Milliarden US-Dollar – eben in Höhe des amerikanischen Außenhandelsdefizits.

Die Welt zahlt für das Militär der USA

Die USA unterhalten die größte Militärmaschine der Welt. Die Kosten dafür belaufen sich auf etwa 750 Milliarden US-Dollar pro Jahr, wenn man alle versteckten Nebenkosten mit einrechnet. Realistisch betrachtet, gibt es kein Land auf dieser Erde, das die USA mit militärischen Mitteln bedrohen könnte oder wollte. Wenn man das bedenkt, wird sofort klar, dass es vollkommen ausreichen sollte, wenn die USA ihr Militär auf die atomare Abschreckung und einen minimalen Heimatschutz reduzierten. Jedem ist die Absurdität des Gedankens ersichtlich, dass die USA von einer Invasionsarmee angegriffen werden könnten. Das amerikanische Militär dient also in erster Linie der aggressiven Durchsetzung amerikanischer Interessen rund um die Welt. Das kostet die Amerikaner, wie gesagt, 750

Milliarden US-Dollar pro Jahr. Hätten die Amerikaner diese Kosten nicht, und würden sie die Arbeitskraft, die diese Kosten repräsentieren, für die zivile Produktion verwenden, so wäre es ein Leichtes für die USA, eine ausgeglichene Handelsbilanz herzustellen.

Damit wird ersichtlich, dass tatsächlich die ganze Welt dafür bezahlt, vom amerikanischen Militär dominiert und bedroht zu werden. Dabei sind die volkswirtschaftlichen Schäden, welche durch das amerikanische Militär weltweit verursacht werden, hier noch gar nicht eingerechnet. All das wird sich ändern, wenn die USA ihre Privilegien aus dem System von Bretton Woods verlieren. Sie werden sich ihre weltweiten Militäroperationen einfach nicht mehr leisten können. Sie müssen dann das Naturgesetz anerkennen, dass der Unterhalt einer übergroßen Armee niemals zum allgemeinen Vorteil für die Bürger eines Landes sein kann. Die Welt wird friedlicher werden, wenn sie den USA nicht mehr ihre Arbeitsleistung für ihr Militär schenkt.

Was tun?

Im Jahr 2008 ist für viele Bürger die Frage immer wichtiger geworden, wie sie ihr Ersparnis vor einem Totalverlust retten können. Die Antwort ist grundsätzlich ziemlich einfach: Man muss nur dem Beispiel der großen Investoren folgen. Diese kaufen Immobilien und Aktien von Firmen, die eine nachhaltige Substanz haben. Nachhaltige Substanz heißt, dass diese Aktiengesellschaften über solide Produktionsmittel und Grundbesitz verfügen. Beides sind Dinge, die nicht einfach von der Welt verschwinden können, egal was mit dem Geld passiert. Sie werden ihrem Besitzer immer ein Einkommen garantieren.

Der Betrug mit dem Goldpreis

Wer nicht über so viel Geld verfügt, dass er sich eine Immobilie einfach so kaufen kann, flüchtet ins Gold. Auch das ist physisch real und sein Vorhandensein nicht abhängig von irgendwelchen

zweifelhaften Geldmengen. Dementsprechend ist die Nachfrage nach Gold im Jahr 2008 enorm angestiegen und hat mit schockierender Offensichtlichkeit gezeigt, wie frech die Finanzwirtschaft manipuliert und die Bürger betrügt: Anfang Oktober 2008 war es nicht mehr möglich, Gold in physischer Form zu kaufen. Die Banken haben einfach kein Gold mehr an Privatpersonen verkauft. Nach den klassischen Regeln der Marktwirtschaft hätte das einen außerordentlichen Anstieg des Goldpreises zur Folge haben müssen. Ein begehrtes, knappes Gut steigt im Preis. Normalerweise. Nicht so das Gold! Im Oktober 2008 fiel der Goldpreis um über zehn Prozent. Das ist offensichtliche Manipulation.

Der Goldpreis wird täglich in London festgelegt. Hier wird normalerweise beurteilt, wie das Verhältnis von Angebot und Nachfrage bezüglich des Goldes liegt und dann dementsprechend ein Preis fixiert. Die momentane Fixierung lässt aber die Nachfrage vollkommen außer Acht. Die aktuelle Preisgestaltung beim Gold folgt politischen Motiven. Die Bürger sollen davon abgehalten werden, Gold als begehrenswerte, sichere Anlage zu empfinden. Sie sollen ihr Geld bei den Banken belassen. Man zeigt ihnen: seht her, Gold ist keine sichere Anlage! Allein die Vorgänge um den aktuellen Goldpreis sollten auch den letzten Skeptiker überzeugen können, dass jene, die über die Geldwirtschaft bestimmen, tatsächlich in größtem Stil manipulieren, um ihre Ziele zu erreichen und die Bürger zu betrügen. Man muss also wirklich keine Angst davor haben, dass dieses Weltfinanzsystem zusammenbricht und durch eine neue Ordnung ersetzt wird.

Dann wird es auch nicht mehr möglich sein, Währungswechselkurse im großen Stil zu manipulieren, so, wie es momentan stattfindet. Jedem ist klar, dass in der jetzigen Weltfinanzlage die größten Probleme am US-Dollar hängen. Dennoch hat der US-Dollar im Jahr 2008 zwanzig Prozent an Wert gewonnen. Das ist unlogisch und dient nur einem Zweck: Der überbewertete US-Dollar erleichtert es amerikanischen Investoren, im Ausland werthaltige Güter zu

erwerben. Dazu kommt, dass Europäische Aktien tatsächlich bei einem Stand des DAX von unter 6000 deutlich unterbewertet sind. Die Rentabilität liegt real höher, als die Aktienkurse vermuten lassen. Die Aufkäufer aus den USA genießen also einen doppelten Vorteil: niedrige Aktienkurse und einen überbewerteten US-Dollar. Damit wird ein betrügerischer Ausverkauf Europas an amerikanische Investoren zusätzlich gefördert. Das muss so schnell wie möglich ein Ende haben und wir müssen uns nur davor fürchten, dass dieses Ende noch weiter verzögert wird.

Krieg darf keine Option sein

Allerdings gibt es noch etwas, wovor man sich wirklich fürchten darf: Die USA haben die mächtigste Militärmaschine der Welt, und diese ist ausschließlich aggressiv ausgerichtet für Einsätze rund um die Welt. Die Geschichte hat gezeigt, dass die USA jederzeit bereit sind, ihr Militär zur Wahrung ihrer Interessen einzusetzen – und leider ist zu befürchten, dass sie das auch tun könnten, um ihren Status zu retten. Wie das aussehen könnte, wage ich mir kaum vorzustellen. Das einzige Land, das dem etwas einigermaßen Wirksames entgegensetzen könnte, ist nach wie vor Russland. Überdies liefert Russland reales Öl und Erdgas zu realistischen Preisen. Die USA hingegen liefern faule Kredite und Ausbeutung. So sollte man sich schon baldigst überlegen, wer in naher Zukunft der vorteilhaftere Partner für Europa sein könnte.

Europa betreibt mit dem Rest der Welt – ausgenommen die USA – einen einigermaßen fairen und ausgeglichenen Handel. Hier sind keine größeren Probleme zu erwarten. Und der Handel mit den USA beträgt keine zehn Prozent vom Gesamtvolumen. Daher wird Europa kein ernsthaftes Problem haben, falls dieser Anteil deutlich sinkt. Denn genau genommen bezieht Europa nichts aus den USA, das wir wirklich bräuchten. Anders die USA: Sie sind angewiesen auf Importe von absolut lebensnotwendigen Gütern aus der ganzen Welt. Obendrein sind die USA immer noch Weltmeister im verschwenderischen Umgang mit Energie. Sobald das

Weltfinanzsystem zusammenbricht und der US-Dollar wertlos wird, können die USA nicht mehr ungezügelt Öl kaufen und verbrennen. So gesehen, ist es das Beste, was der Umwelt – und nicht nur der Umwelt – passieren kann. Und für den persönlichen Umgang mit der aktuellen Krise habe ich einen einfachen Rat: Gebt euer Geld aus, so lange es noch etwas Wert ist! Das schafft Lustgewinn, ist die beste Hilfe für die Wirtschaft und erhält unsere Arbeitsplätze. Freuen wir uns auf eine neue Weltfinanzordnung!

Peter Haisenko,

Autor des Buchs „**Bankraub globalisiert**“,

Anderwelt Verlag,

ISBN 978-3-940321-16-9

Seit 2015 gibt es ein Modell für eine neue Wirtschafts- und Finanzordnung, das die Betrügereien des alten Systems unmöglich macht. Es wird den Menschen eine bislang unmöglich erscheinende Freiheit und Wohlstand schenken: **Die Humane Marktwirtschaft** nach Haisenko/Von Brunn. Das Buch dazu ist erhältlich im Buchhandel oder man kann es direkt vom Verlag bestellen hier.

Jak to, že USA a Anglie nyní vládnu světu svou kontrolou nad peněžními trhy? Ekonomická analýza doby před první světovou válkou vede k závěru, že Německá říše byla zahrnána do první světové války se zlým úmyslem, aby nárok anglosaského světa na světovládu nebyl narušen (zejména hospodářsky) mocná německá říše může. Po přečtení této knihy uvidíte svět jinýma očima - zejména jako Němec.
„Anglie, Němci, Židé a 20. století“